

KAPILAR

Neşe Yaşın

Kapılar çalınırdı
ve kadınlar açarlardı kapıları
geçip giderdi hayat
hergün tozu alınarak ve parlatılarak

Onlar ki
büyük bir aşkın özlemini duyarlardı
seyretmek için kendi güzelliklerini
çağların ardından bir tablo gibi
donup kalmaktı istedikleri

Küçük bir kız çocuğu iken
uysal birer fidan gibi büyüdüler
ve parmaklarına pırlıtlı halkalar giyip
beyaz güvercinler gibi
tutsak evine girdiler

Sokağa düştü kimisi
anne bile olmadan
Kimisi bir kuyruklu yıldız olup gitti
kimisi bir gül dalına astı kendini
hayatı sorgusuz bekledi

Işıl ışıl yandı camlar
çamaşırlar ütülendi
ama çalınmadı kapı hiç
o çılgınca seven adam hiç gelmedi

Dünya bir at arabasıydı
ve son sürat çekerlerdi onu
nasıl da anlamazlardı
kadının en güçlü olduğunu

ve özgürlük sözcüğü
gökyüzünde bir yılbaşı balosuna benzerdi
hiç bulamadılar uygun elbiseyi
asla oraya gidemeyeceklerdi

Onlar hep şaştılar yalnızca
erkeklerin asker kılıklarına
ve gece yarısı tutulan nöbetler için
kazaklar ördüler
gizlice giyilsin diye üniforma altına

İnce şişlerle zahmetin ördüğü hayat
kurşun delikleriyle yaralandı
Çeyizleri çiğnendi insafsızca
insanın insanı her kıymında
yitirdiler o en değerli kocaları ve oğulları

gözyaşı ve yalnızlık yandı mumlarda
buhurdanlıklar tüttü hep
soğuk dul odalarında

Duvardaydı resimleri
Babaların, oğulların ve silahların ellerindeki
kalın kaşlar, gür bıyıklar, sert bakışlar
hükmettiler yuvaya

Her şeye karıştırlardı buldukları yerden
kapının tokmağından tenceredeki aşı
bağırtiları hala çınlardı ortalıkta
Çocuklar küçük kediler gibi
annelerin eteğine sığınırda da

Onlar hep dua ettiler
ve mersin dalları taşıdılar
her bayram mezarlara
ince bir sızıyla yaşandı özlem

sessizce indi

yürekten kasıklara

Kapılar çalınrdı

ve kadınlar açarlardı kapıları

Geçip giderdi hayat

hergün tozu alınarak ve parlatılarak